

S

sygn. akt: I C 874/22 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2023r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Beata Bihuń
Protokolant:	Starszy sekr. sądowy Beata Bukiejko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 stycznia 2023 r. w K.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w Z. (Szwajcaria)

przeciwko A. K.

o zapłatę

Zasądza od pozwanego A. K. na rzecz powoda (...)

z siedzibą w Z. (Szwajcaria) kwotę 2.205,60 zł (dwa tysiące dwieście pięć złotych i sześćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 1.900,00 zł (jeden tysiąc dziewięćset złotych) za okres od dnia 03.06.2021 r. do dnia zapłaty

Zasądza od pozwanego A. K. na rzecz powoda (...)

z siedzibą w Z. (Szwajcaria) kwotę 1.717,00 zł (jeden tysiąc siedemset siedemnaście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.

sygn. akt I C 874/22

UZASADNIENIE

Powód, (...) z siedzibą w Szwajcarii wniósł o zasądzenie od pozwanego A. K. łącznie kwoty 2.205,60 zł wraz z odsetkami i kosztami postępowania wg norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż wierzytelność wynika z umowy pożyczki

nr (...) zawartej przez pozwanego na odległość w dniu 30.05.2021 r. z wierzycielem pierwotnym

(...) Sp. z o. o. z siedzibą w W., na mocy której pozwany otrzymał pożyczkę w wysokości 1.900,00 zł, zobowiązując się jednocześnie do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych

w umowie w łącznej kwocie 2.205,60 zł. Prowizja za udzielenie pożyczki została ustalona w kwocie 294,36zł, a odsetki w kwocie 11,24 zł. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie spłacił zadłużenia nawet w części. Termin spłaty pożyczki upłynął w dniu 02.06.2021 r. i w tym dniu roszczenie stało się wymagalne. Dalej powód powołał się na umowę ramową z dnia 26.03.2021 r. oraz akt cesji z dnia 21.07.2021 r., na podstawie których nastąpiła

cesja całości praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym wraz z prawem dalszego naliczania odsetek. O cesji pozwany został zawiadomiony pismem z dnia 26.07.2021 r.

Powód wskazał, że zadłużenie pozwanego wobec powoda wynosi łącznie kwotę 2.205,60 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 28.10.2022 r. sąd uwzględnił w całości żądanie pozwu (k. 28).

Od nakazu zapłaty pozwany A. K. wniósł sprzeciw, w którym wniósł o umorzenie postępowania i podniósł, że powód nie dołączył dokumentów potwierdzających akceptację przez pozwanego regulaminu pożyczki, a wierzyciel pierwotny nie zawiadomił go o cesji. Dodatkowo zarzucił również, że powód nie wypowiedział umowy pożyczki (k. 35 – 38).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 03.05.2021 r. pozwany A. K. zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...) na kwotę 1.900,00 zł z terminem spłaty do dnia 02.06.2021 r. Prowizja od umowy wniosła kwotę 294,36 zł, a odsetki 11,24 zł. Pożyczka została zawarta przez internet. W dniu 03.05.2021 r. pożyczkodawca przełał na rzecz pozwanego kwotę 1.900,00 zł, wskazując, że przelew dotyczył pożyczki nr (...).

(dowód: potwierdzenia przelewu k. 14, umowa k. 8 - 13)

W dniu 26.03.2021 r. powód zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. ramową umowę sprzedaży wierzytelności, w której określono warunki, na jakich nabywca będzie nabywał w przyszłości wierzytelność od zbywcy. W pkt 2.3 umowy ustalono m.in., że przeniesienie kolejnych wierzytelności będzie następowało w Dniu Cesji, na który zostanie wystawiony Akt Cesji. W dniu 21.07.2021 r. pomiędzy tymi stronami zawarto Akt Cesji nr 03/07/21, na podstawie którego na powoda przeniesiono m.in. wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki nr (...), na którą składały się należność główna w kwocie 1.900,00 zł, prowizja w kwocie 294,36 zł, odsetki umowne w wysokości 11,24 zł oraz odsetki karne w wysokości 26,24 zł. Cena z tytułu cesji została przez nabywcę uregulowana.

(dowód: ramowa umowa przelewu wierzytelności k. 19 – 22, akt cesji k. 16 - 17, oświadczenie k. 18)

Do dnia wniesienia pozwu, pozwany nie uiścił ani na rzecz powoda, ani na rzecz wierzyciela pierwotnego żadnej kwoty z tytułu umowy pożyczki.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości

Żądanie strony powodowej znajduje swoją podstawę prawną w art. 720 k.c., zgodnie z którym pożyczka jest umową, na podstawie której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w pieniądzu o tej samej wielkości lub w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości.

Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ciężar dowodu w rozumieniu cytowanego przepisu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów, albowiem po myśli art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą korzystne dla siebie skutki prawne. Ciężar dowodu spoczywa na tym, kto twierdzi, a nie na tym, kto zaprzecza określonym faktom (ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat). Jest to o tyle zrozumiałe, iż nie sposób obciążać określonej strony ciężarem dowodzenia wystąpienia okoliczności negatywnych (vide - wyrok SN z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 449/09).

W świetle powyższego należy przyjąć, iż to rolą powoda było wykazanie, że pomiędzy pozwanym a wierzycielem pierwotnym doszło do zawarcia umowy pożyczki o określonej treści, oraz że należność dochodzona w rozpoznawanej

sprawie wynika z tej umowy, a ponadto na wykazaniu, że należność tę powód nabył w drodze umowy cesji od wierzyciela pierwotnego.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że powód udowodnił zarówno swoją legitymację czynną w procesie, jak również zawarcie pożyczki przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym.

W niniejszej sprawie powód załączył do pozwu wydruk umowy, która miała zostać zawarta przez wierzyciela pierwotnego z pozwanym. Umowa nie została podpisana przez strony, jednakże w ocenie sądu powód udowodnił wykonanie jej przez wierzyciela pierwotnego w całości tj. fakt przeniesienia na biorącego pożyczkę własności przedmiotu umowy, ponieważ przedłożył dowód wypłacenia takiej sumy pozwanemu, a dodatkowo pozwany nie zaprzeczył, że otrzymał wskazaną w przelewie kwotę.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1). Przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13). Umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę (art. 29 ust. 1). W przypadku umowy kredytu konsumenckiego zawartej na odległość, ustawodawca na kanwie art. 2 ust. 1 ustawy o prawach konsumenta przewidział, że może być ona zawarta z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość.

Z powyższego wynika, że zawarcie umowy kredytu konsumenckiego nie wymaga zachowania formy pisemnej i co do zasady umowa taka może być zawarta również za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Przedłożony przez powoda dowód wypłaty przez wierzyciela pierwotnego kwoty pożyczki na rzecz pozwanego jest dowodem na to, że dokonał on weryfikacji pozwanego w swoim systemie. Z analizy innych spraw rozpoznawanych przez sąd wynika, że pożyczkodawcy, udzielający pożyczek na odległość, dokonują wypłaty dopiero po zweryfikowaniu pożyczkobiorcy i zaakceptowaniu przez niego treści umowy pożyczki. W związku z tym zarzut pozwanego dotyczący niedołączenia przez powoda dokumentów potwierdzających akceptację przez pozwanego regulaminu pożyczki jest bezzasadny, tym bardziej, że jak wskazano wyżej, pozwany nie zaprzeczył, że otrzymał od wierzyciela pierwotnego kwotę pożyczki.

W ocenie sądu powód wykazał również skutecznie swoją legitymację i udowodnił, iż umową cesji objęta została kwota żądana w pozwie. W załączniku do aktu cesji z wykazem wierzytelności znajduje się imię i nazwisko pozwanego oraz numer umowy pożyczki, której wierzytelność dotyczy, a ponadto kwota wierzytelności, którą zakupiono. Dodatkowo zauważyć należy, że powód przedłożył również dokument potwierdzający zapłacenie wynagrodzenia za nabyte przez powoda wierzytelności.

Nietrafiony jest również zarzut niewypowiedzenia umowy pozwanemu przez powoda, albowiem, jak wynika z jej treści, spłata pożyczki miała nastąpić do dnia 2.06.2021 r. , w związku z czym w dacie przelewu wierzytelności czas obowiązywania umowy pożyczki upłynął.

Nieistotnym dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie był również zarzut niezawiadomienia pozwanego przez wierzyciela pierwotnego o cesji. Jak wynika z treści art. 512 kc niezawiadomienie dłużnika przez zbywcę o przelewie wierzytelności nie powoduje, że umowa cesji obciążona jest jakąkolwiek wadą prawną wpływającą na jej ważność, a wywołuje jedynie taki negatywny skutek, że ewentualne spełnienie świadczenia przez dłużnika do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy.

Sąd nie dopatrzył się również w zawartej pomiędzy pozwanym a wierzycielem pierwotnym klauzul abuzywnych.

W ustawie o kredycie konsumenckim ustawodawca wprost przewidział, że oprócz odsetek stanowiących wynagrodzenie za korzystanie z kapitału przez pożyczkodawcę w umowie o kredycie konsumenckim mogą pojawić

się dodatkowe koszty, przy czym w treści art. 36a ustawy określono maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, którą oblicza się według wskazanego w tym przepisie wzoru. P. koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu, a pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w art. 36a lub całkowitą kwotę kredytu.

Zgodnie z treścią art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego, tym niemniej w ocenie Sądu fakt, że naliczone koszty kredytu mieszczą się w limicie z art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim nie przesądza o niemożności uznania ich za niedozwolone. Art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim nie wyłącza bowiem powszechnie obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego, w tym art. 385¹ k.c. Jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 19.07.2019 r. III Ca 435/19 nie ma podstaw do przyjęcia, że unormowania art. 36a-36c ustawy z 2011 r. o kredycie konsumenckim mają charakter szczególny wobec art. 385¹ k.c. oraz art. 58 k.c., wyłączając ich zastosowanie. Podkreślić trzeba, że przedsiębiorcę udzielającego kredytu konsumenckiego czy też pożyczki wiąże zarówno art. 385¹ § 1 k.c., jak i art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, co oznacza, że musi on mieć na uwadze zarówno to, by do umowy zawartej z konsumentem nie wprowadzać postanowień określających zobowiązania kontrahenta w sposób, który pozwalałby je uznać za klauzule niedozwolone, jak i dbać o to, by suma kosztów pozaodsetkowych nie wykroczyła poza ich maksymalną wysokość określoną ustawą.

Zgodnie z treścią art. 5 pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim, całkowity koszt kredytu stanowią wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności: odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach - z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta. W przepisie tym jest mowa o kosztach kredytu, a zatem o działaniach instytucji finansowej, które generują wydatki. Nie chodzi tu o dodatkowe wynagrodzenie z tytułu umowy kredytowej. Wynagrodzenie w umowie kredytu określa się przez oprocentowanie. Inne elementy kosztotwórcze nie mogą mieć charakteru wynagrodzenia, bo to wynagrodzenie maksymalne określa art. 33a ustawy o kredycie konsumenckim. Przepis art. 36a odnosi się do dodatkowych kosztów niezbędnych dla uzyskania i obsługi kredytu. Może to być np.: koszt rozpoznania wniosku, koszt uzyskania informacji, koszt ubezpieczenia kredytu, koszt zawiadomień, monitów, koszt przeprowadzenia czynności poza lokalem przedsiębiorstwa, koszt osobistego odbioru raty itd. Muszą to być jednak koszty rzeczywiste. W przeciwnym bowiem razie inne „opłaty” będą musiały być traktowane jako obejmujące wynagrodzenie, to zaś podlega limitom odsetek maksymalnych (art. 33a). Przepis art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim nie może prowadzić wprost do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Oznaczałoby to bowiem uprzywilejowaną pozycję instytucji udzielających kredyty w stosunku do innych obywateli, których regulacje dotyczące odsetek maksymalnych bezwzględnie obowiązują (wyrok SO w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 28.12.2018 roku o sygn. akt II Ca 433/18 i z 03.07.2017 roku w sprawie II Ca 369/17).

Z uwagi na powyższe, Sąd dokonał analizy postanowień zawartej pomiędzy stronami umowy pożyczki pod kątem zaistnienia ewentualnych klauzul abuzywnych, o których mowa w art. 385¹ § 1 kc, a zgodnie z którym postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

W niniejszej sprawie powód załączył do pozwu umowę pożyczki, w której wyszczególniono m.in., że pożyczkobiorca, w związku z udzieleniem pożyczki jest zobowiązany ponieść m.in. koszt w postaci wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 294,36 zł, które nie jest kosztem zbyt wygórowanym, mogącym być uznany za obejście przepisów o odsetkach maksymalnych. W ocenie sądu postanowienia umowy zawartej pomiędzy pierwotnym wierzycielem, a pozwanym co do wysokości prowizji, kształtują prawa pozwanego w sposób zgodny z dobrymi obyczajami i nie godzą w równowagę kontraktową tego stosunku, w związku z czym nie stanowią klauzuli niedozwolonej. Określona w umowie

provizja mieści się również w dolnym limicie, obliczonym zgodnie z wzorem określonym w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim.

W związku z powyższym, sąd uwzględnił powództwo w całości.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kc, obciążając nimi w całości pozwanego.